

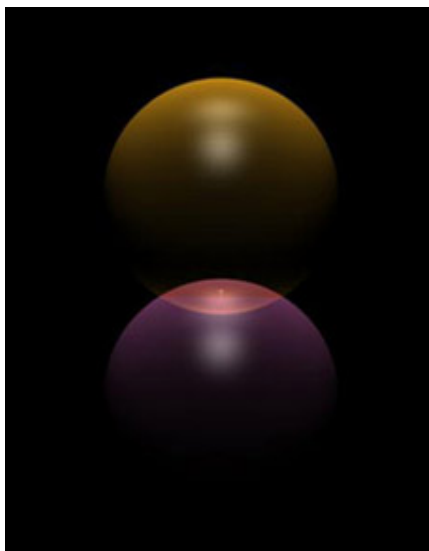
Större än sig själv

Det ligger en stor sanning i påståendet om att filosofins uppgift inte är söka svaren utan att ställa frågorna. Men inget tänkande arbete är möjligt utan vissa antaganden. Någonstans måste man starta. Välkomna!

Huvudtesen för denna uppsats är att den mänskliga själen är holografisk.¹ Det betyder att den kan återskapa en helhet som är större än sig själv. Människans själ kan överskrida sina begränsningar, den kan växa utöver sina förutsättningar. Människan är utvecklingsbar, vilket innebär att den kan överskrida gränsen för sina egna förutsättningar. Men detta överskridande kan även ta sig andra former. Den enskilda människan kan ibland känna sig ett med naturen eller så kan den leva för sin familj, men den kan också fördjupa sig i de stora livsfrågorna. Den kan ibland t o m känna sig ett med universum, trots att den lever på en mikroskopiskt liten plats i den gränslösa världsrymden, med sin nästan försumbara storlek. Den kan också känna sig odödlig fast den vet att den kommer att dö. Det paradoxala med oss människor är således att vi kan uppleva oss som gränslösa och oändliga, trots att vi existerar inom tids- och rumsbegränsande förutsättningar.

¹ Användandet av termen ”hologafi” kan förefalla något missvisande, eftersom den termen åsyftar en form av tredimensionell bildåtergivning. Själen är inte en tredimensionell bild, men att alternativt välja böjningsformen ”hogrammatisk”, för att tydligare peka på ett strukturelement hos själen, ger inga associationer överhuvud och är därför ett olämpligare val.

För att lösa ovanstående paradox måste vi tänka oss att vi *är* gränslösa samtidigt som vi är begränsade. Att illustrera detta är givetvis omöjligt, men anta att vi försöker säga något som skulle kunna beskrivas i rumstermer. Låt oss då göra tankeexperimentet att det gränslösa rummet kan skapa sina egna begränsade rum. Att illustrera detta är givetvis omöjligt, men vi skulle kunna tänka det som att två obegränsade sfärer möts i ett gränssnitt som bildar ett tredje begränsat rum. Geometrin kan givetvis bara avbilda mängder som är avgränsade, men den tanken borde inte vara svårare att förstå än att det i vårt oändligt stora universum kontinuerligt bildas ändligt utsträckta stjärnor och planetsystem.

Se filmen beginning

Men vad betyder det konkret för oss som människor på jorden? Vi människor befinner oss i ett sådant begränsat rum, på en yta mellan obegränsade sfärer. Det ger oss speciella förutsättningar för hur vi upplever livet som människa på jorden. Det gränslösa sfäriska tillståndet övergår till ett linjärt och tillplattat tvådimensionellt tillstånd. Vi upplever det som att vi befinner oss på ett plan. Vi kan kalla det för ”jordytan”. Med blicken riktad mot horisonten vandrar vi så framåt och det tvådimensionella rummet rätar upp sig och bildar ett tredimensionellt rum. Vi skapar oss ett begränsat sfäriskt rum att vandra i.

I det begränsade rummet innesluts vår gränslöshet av något som vi med våra sinnen inte riktigt förstår. Men med tanken kan vi sträcka oss utöver det vi upplever med våra sinnen, och förstå att vår varseblivning är begränsad till räckvidden och känsligheten av våra fysiska sinnen. Vår fysiska kropps begränsningar är också våra upplevelsers begränsningar, men med vår tanke kan vi sträcka oss utöver våra upplevelser.

Vi förstår att blicken mot horisonten ger en delvis falsk bild av rummet, och att horisontlinjen är krökt och egentligen cirkulärt, för att vi vet att jorden är ett klot. Detta kan vi endast förstå med tänkandet, men rummet är mer komplicerat än så. Jorden kretsar kring den ändå större sfären Solen, som i sin tur uppgår i det ändå större solsystemet som i sin tur uppgår i den ändå större galaxen Vintergatan och vidare ut i det för oss obegripligt oändligt stora universum.

Det öppnar upp för tänkbarheten att samma förhållande gäller även för hur vi borde uppfatta tiden. Att vår begränsade livstid kanske inte ska uppfattas som en lång linje från födelse till

död, utan ett utsnitt ur en längre tidslinje som kröker sig cirkulärt, men att vi inte förmår se det.

Om vi istället tänker oss att födelse och död är samma punkt, eller när vi dör, går vi ut ur samma punkt som vi går in i, när vi föds. Då skulle livet kunna beskrivas som en cirkel.

